

EG HAVI FYRIGIVIÐ

– EIN **VAKRAN** SUNNUDAG TÓK EIN **SKILALEYSUR** BILFØRARI BÆÐI **FORELDRINI** FRÁ **MÆR**. MEN EG ERI KOMIN **VÍÐARI** OG EG HAVI **FYRIGIVIÐ** MANNINUM, SIGUR **JANUS DAM GUTTESEN**, SUM **SJÁLVUR** FEKK **VARANDI** MEIN Í **VANLUKKUNI**

FERÐSLUVANLUKKA

Áki Bertholdsen
aki@socialurin.fo

– Eg havi sæð mannin aftur, sum tók bæði foreldrini frá mær.

– Og eg havi fyrigivið honum, tí sum kristið menniskja eigi eg at fyrigeva.

Janus Dam Guttesen í Havn er avkláraður í dag. Men tað er lítið at ivast í, at fyrigevingin hevur kravt nógv av honum, tí hann hevur meiri enn tey flestu at fyrigeva einum øðrum menniskja.

Pálmarsunnudagur 23. mars 1997, var ein góður dagur.

Nøkur av teimum, sum nýttu høvi at spáka sær ein túr um náttúrðatið í góðveðrinum henda dagin, vóru Kriss og Lis Guttesen í Havn.

Tann 31 ára gamli sonurin, Janus Dam Guttesen, fylgdust við teimum, sum tey fóru spákandi eftir niðaru gongubreytini yvri við Strond.

Á leiðini hitta tey kenningar og fylgdust við teimum eitt petti ímeðan prátað varð um leyst og fast.

Men so rakar vanlukkan sum snarljós av bláum himli.

Tveir bilar koma koyrandi um kapp við fullari ferð inn ímóti Havnini.

Tann eini bilurin koyrir í vinstru síðu tá ið forarin fullkomiliga missur tamarhaldið á bilinum sum fer skreiðandi eftir gongubreytini og sópar fimm av fólkunum á gongubreytini undan sær. Stoyturin var so harður, at tvey av teimum doyðu, ein triði meiðslaðist rættiliga illa og tvey onnur fingið snuddir, sum ikki vóru heilt so álvarsligur.

Tey, sum doyðu, vóru Kriss og Lis Guttesen og sonurin Janus meiðslaði seg heilt illani við tað, at hann breyt bæði ryggin og lærhalsin.

– Tað einasta, eg minnst frá vanlukkuni er, at eg sá ein bil koma »flúgvandi« og so ørminnist eg, at eg lá í einum sjúkrabili og at mamma lá undir liðini á mær, sigur hann.

Misti trúna

Tað, sum hendi aftan á vanlukkuna fekk fullkomilga Janus Dam Guttesen at missa trúna á, at vit liva í einum rættarsamfelagi.

Og hóast hetta nú eru 15 ár síðani, hevur hann ikki fingið álitid á rættarskipanina aftur enn.

– Bilførarin, sum koyrdi, misti koyrikortið og fekk ein dóm upp á trýggj mánaða fongsul, men dómurin var treytaður, so hann slapp undan at sita.

Hann misti eisini koyrikortið í nøkur ár.

– Hin bilførarin, fekk einar 1500 krónur í bót, sum hann skeyt inn fyri landsrættin.

Men tað loysti seg ikki, tí bótin varð hækkað.

Janus heldur als ikki, at revsingin stendur mót við brotsverkið.

– Tað var eitt sera álvarsamt brotsverk, tí tvey lív vórðu tikin og sjálvur fekk eg varandi mein.

Men Janus sigur, at hóast vitni svóru eið upp á at siga sannleikan í rættinum, er hann sannførdur um, at tað gjørdi tey ikki fyri at káva útyvir revsingina. Og tað skelkar hann framvegis innast í sálina, at fólk enn tá ikki siga sannleikan undir eiði, í Føroya Rætti av øllum støðum.

– Afturat tí at eg misti foreldrini og

sjálvur fekk mein, er mín rættarkensla fullkomiliga tikin frá mær og hana fái eg aldrin aftur.

Janus hevur fingið varandi mein av vanlukkuni, sum avmarkar hann í hansara virksemini.

Hann lá á sjúkrahúsi í einar fimm mánaðar í Føroyum og í Danmark.

– Eg eri ikki sterkur í beinunum og fái ikki runnið eftir sløttum. Eg má ansa sera væl eftir at eta rættan mat, annars orki eg onki.

Parkeraði sorgina

Eftir vanlukkuna fekk Janus tilboð um at tosa við sálarfrøðing.

– Men eg orkaði slett ikki at arbeiða við sorgini.

– Sálarfrøðingurin fór at tosa um Guð og teir heilt stóru spurningarnar í lívinum og hann helt, at eg mátti finna út av, hvørja ætlan, Guð hevði við hesi vanlukkuni.

– Slíkt tos skilti eg púra onki av og slíkar tankar kundi eg slett ikki fáa at rúmast í høvðinum akkurat tá.

– Eg haldi tvørturímóti, at Guð ætlaði slett ikki at henda vanlukkan skuldi henda yvirhøvur.